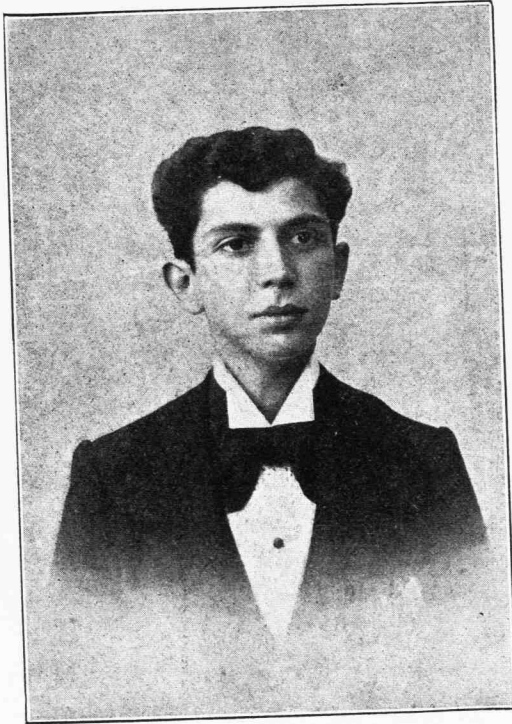

ΕΝ ΔΑΚΡΥ!

ΑΙ ἔκλινε τὴν ὠραίαν του κεφαλὴν, μὲ τὸ μειδίαμα τῆς ἐλπίδος εἰς τὰ χεῖλη, ὡς ὑπῆρξεν ὁλόκληρος ὁ βίος του ἐλπίς, πλὴν οἴμοι! ἐλπίς συντριβεῖσα· καὶ ἐνεκαρτέρει ἐν τῇ πεποιθήσει, τὴν ὅποιαν τοῦ ἐχορήγει τόση νεότης, τόση ζωὴ, τόσον σφρίγος· ἀλλ' ἐπέπρωτο νὰ διαρῥαγῇ τόσον ταχέως ἡ καρδία ἐκείνη,

ἥτις ἦτο τὸ κέντρον τῶν εὐγενῶν παλμῶν, ἐξωτερευομένων ἀρμονικῶς εἰς στίχους ῥέοντας καὶ ἀπαλούς, εἰς στίχους μὴ στερουμένους οὔτε θερμῆς φαντασίας, οὔτε ὀρθῆς κρίσεως, προδίδοντας — μὲ ὅλον τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας — ἐμπνευσμένον νεανίαν, προειωνιζόμενον τὸν ποιητὴν τοῦ μέλλοντος.

✽

Εἰς τὴν χαραυγὴν τοῦ βίου του, καὶ ἐνῶ τὸ μέλλον ἠνοίγετο εὐρὺ, ἔσθυνεν ὡς διαττων ἀστὴρ, εἴκοσι μόλις ἀριθμῶν ἀνοιξίαις, γλυκὺς, συμπαθὴς, ἀβρός, ὑπερήφανος, περιβάλλων τὰ πάντα δι' ἀγάπης καὶ στοργῆς· καρδία εὐγενῆς, ἐπαθαίνετο εἰς πᾶσαν συναίσθησιν τοῦ καλοῦ καὶ ὠραίου, οἱ δὲ μεγάλοι καὶ ἀρρήτου ἐκφράσεως ὀφθαλμοὶ του,

✽ **ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ** ✽

(θανὼν ἐν Ἀθήναις τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1899)

ἀτενίζοντες πρὸς τὸ ἄπειρον, ἐτροφοῦτόν δι' ὑψηλῶν ἐντυπώσεων τὴν καρδίαν, παρ' ἧ ὁ δεξιὸς του νοῦς συνεπικούρος, συνέβαλλεν εἰς τὴν ἀποτελέσειν ἀρμονικῆς ὄντως ὑπάρξεως.

✽

Ὑπάρχει κάτι τὸ ἄλυτον, κάτι τὸ ἀκατανόητον εἰς τὰ μυστήρια τῆς Θεῆς Προνοίας, τὰ ὅποια κλονίζουν ἐνίοτε καὶ τὰς πεποιθήσεις τοῦ

μᾶλλον πιστοῦ εἰς τὰ Θεῖα τῆς Ἐκκλησίας διδάγματα· ἀλλ' ἀκριβῶς, αἱ σχετικῶς ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀδικίαι κρινόμεναι, συντελοῦσιν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ἐπιβρώσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ φιλοσοφοῦντος, ὅτι πέραν τοῦ κόσμου τούτου, ὑπάρχει τὸ ἄπλετον τῆς ἀληθείας φῶς, ὑπὸ τὸ θάλλος τῆς ὁποίας, ἀναβιοῖσι καὶ θάλλουσιν ἑσαεὶ, οἱ τῆς ἀληθείας λάτρεις καὶ τῆς πίστεως ὀπαδοί· τίς οἶδεν, ἔάν ὁ Πλάστης δὲν ἐθεώρει διὰ τὸ εὐγενές πλάσμα του, διὰ τὴν ποιητικὴν φύσιν τοῦ πολυφιλήτου Γιάγκου, διὰ τὸν καλλιμόρφον ὡς Ἀπόλλωνα ἔφησον, τὸν κόσμον τοῦτον δυσανάλογον πρὸς τ' ἄπειρα χρίσματα δι' ὧν τὸ ἐπροίκισε· τίς οἶδεν, ἔάν ὁ Πλάστης δὲν ἐνέδωκεν εἰς πικράπον τῶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς ἀδελφῶν του, καὶ δὲν ἀπεράσιεν, ὅπως τὸν ποιητὴν νεανίαν μετακλήσῃ ἐκεῖ, ἔνθα τὸ ἔαρ δικρῶς ἀνθεῖ, ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἔμπνευσις εἶναι αἰωνία ὡς ὁ Δημιουργός . . .

Σ. Π. . .

ΔΥΟ ΒΙΟΛΕΤΤΕΣ *

Δυὸ βιολέττες ἓνα βράδου
 'σ ἓνα κῆπο φυτεμένες
 ψιθυρίζουν 'σ τὸ σκοτάδι
 γιατί εἶν' ἐρωτευμένες
 ἢ καυμένες!

Τῆς βοήθησε τ' ἀγέρι
 σκύφτ' ἢ μιὰ φιλεῖ τὴν ἄλλη
 'σὰν ἀγαπημένο ταῖρι
 'σ τῆς μικρῆς ἤλθ' ἢ μεγάλη
 τὴν ἀγκάλη.

(Ἐν Πατησίοις, Μαῖος 97)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Το πρώτο τῆς ἀγάπης τὸ φιλί
 θὰ μένη μέσ' τὰ στήθη μας θαμμένο
 γιατί ἔχει γάρι καὶ ἄρωμα πολὺ
 γιατί εἶν' ἀπ' τὸν Παραδεισο βγαλμένο.

(Πάτραι, Σεπτέμβριος 97)

* Ἐκ τοῦ *Λευκάματος* τοῦ πολυκλαύστου νέου ἀπεσπάζθησαν οἱ ἀνωτέρω δημοσιεύόμενοι στίχοι, ἐξ ὧν αἱ τελευταῖαι στροφαὶ ἀποτελοῦσι μέρος μακρῶ ποιήματος . . .